

ringe for det Arbejde, de udfører, vil vi ikke modsætte os dette Forslag af principielle Grunde. Vi vil heller ikke gøre det, fordi vi maa indrømme, at der ikke kan siges at være noget urimeligt i at forhøje disse Takster, der er fastsatte for et saa langt Tidsrum tilbage som for omkring 100 Aar siden, og selv med denne Forhøjelse, som her foreslaas, vil Afgiften dog ikke blive mere end mellem 1 og 2 Kr., hvilket altsaa ikke vil komme til at virke generende i Praksis. Vi er derfor efter Omstændighederne i Stand til at tiltræde Lovforslaget.

S. Rasmussen: Jeg kan fuldt ud tiltræde de Bemærkninger, som faldt fra Venstres ærede Ordfører (Nygart) i denne Sag, og jeg kan ogsaa fuldt ud paaskønne, at disse Forligskommissærer har holdt sig saa rolige i saa lang en Tid. Jeg synes ogsaa, at dette viser, at de ikke har følt nogen særlig Trang til at komme ind i Rangforordningen, for ellers havde man jo nok hørt fra dem i den Henseende. Muligvis kan det ogsaa være, fordi de, hvis de var kommet op i Rangklasserne, vilde være kommet til at svare en Skat af denne Rang, og det vilde deres Indtægt, som jo har været saa ringe, som det er nævnt, maaske neppe have tilladt, saaledes at dette muligvis ogsaa kan have været en Grund til, at de har holdt sig tilbage fra Rangforordningens Stige. Men jeg paaskønner det Arbejde, de har gjort, og paaskønner ogsaa, at det er gjort saa billigt fra deres Side. Da nu dette Forslag, som det før blev sagt af den højtærede Minister, ikke vil foraarsage nogen større Udgift, mener ogsaa jeg, at vi bør tiltræde det, og anbefaler derfor Forslaget til Vedtagelse.

Vejstrup: Det har i adskillige Tilfælde været drøftet, hvorvidt den Forligsinstitution, vi har i Øjeblikket, ikke var en forældet Institution, og hvorvidt man ikke derfor burde gaa over til at faa et andet Organ indenfor vor Retsplejelovgivning. Jeg tror nu, at Begrundelsen for, at man overhovedet er gaaet til Oprettelsen af dette Organ, er den, der ligger i det gamle Ord, som siger, at et magert Forlig er bedre end en fed Proces, og denne Regel gælder jo den Dag i Dag. Der røres da heller ikke ved dette Lovforslag ved selve Forligskommissionsinstitutionen. Det, det drejer sig om her, er kun dette, at de Forligsmæglere, der sidder omkring i de forskellige Jurisdiktioner, skal have deres Takster forhøjet en Smule, og det forekommer mig, at de Krav, der er stillede, er i høj Grad beskedne, saa beskedne, at jeg for mit Vedkommende paa mit Partis

Vegne gerne vil gaa med til at forbedre Forholdene for disse Mennesker i den Udstrækning, som Lovforslaget tilsigter.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 13 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 159; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 35).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Johannes Jensen): Som man vil se af Betænkningen, er der ikke i Udvalget opnaaet Enighed om Lovforslaget, idet de socialdemokratiske Medlemmer ikke har kunnet tiltræde det. Udvalgets øvrige Medlemmer mener derimod, at det er nødvendigt i alt Fald foreløbig at opretholde den Beføjelse, som ved Loven af 22. November 1917 blev givet Justitsministeren til at udvise Personer, der har opholdt sig her i Landet mere end to Aar, men som ikke har opnaaet hverken Forsørgelsesret eller Indfødsret. Ærede Medlemmer vil se af det Bilag, der medfølger Betænkningen, at Justitsministeren har givet meget detaillerede og, som det forekommer os, meget fyldestgørende Oplysninger angaaende de Udvisninger, der har fundet Sted, siden Loven af 22. November 1917 blev vedtaget. Naar Udvalgets Flertal har stillet et Ændringsforslag gaaende ud paa at begrænse Lovens Gyldighed til 1 Aar i Stedet for, som foreslaaet, til 2 Aar, er det under Hensyn til, at det hidtil har været Sædvane at foretage Forlængelsen for et Aar ad Gangen, men ogsaa under Hensyn til, at man ikke har ment at kunne bortse fra den, ganske vist svage,